

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **N. B. H.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem K. V.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 100 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2021, č. j. MV-117616-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2021, č. j. MV-117616-4/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 25. 5. 2021, č. j. OAM-5976-27/DP-2020 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobce podal předmětnou žádost na území ČR, ač k takovému podání žádosti nebyl oprávněn.
2. Žalobce podal u správního orgánu prvního stupně dne 11. 3. 2020 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (s manželkou) ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Řízení o žádosti správní orgán prvního stupně zastavil usnesením ze dne 6. 4. 2020, č. j. OAM-5976-10/DP-2020, na základě § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost na území ČR, ač k takovému podání nebyl oprávněn z důvodu zániku platnosti zaměstnanecké karty ke dni 25. 8. 2019. V době podání předmětné žádosti žalobce pobýval na území ČR na základě tzv. překlenovacího štítku, na nějž však neměl právní nárok a správní orgán prvního stupně mu jej udělil dne 23. 9. 2019 v důsledku pochybení. Žalobce podal proti usnesení správního orgánu prvního stupně č. j. OAM-5976-10/DP-2020 odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74442-4/SO-2020, zamítla.
3. Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2021, č. j. 57 A 90/2020-53 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), kterým zrušil rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2020, č. j. MV-74442-4/SO-2020, a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Nosným důvodem zrušujícího rozsudku bylo, že závěr správních orgánů, že pracovní poměr žalobce u WITTE Nejdek, spol. s r. o. (dále jen „*zaměstnavatel*“) skončil dne 25. 6. 2019, který je podmínkou pro na to navazující závěr o zániku žalobcovy zaměstnanecké karty ke dni 25. 8. 2019, neměl dostatečnou oporu ve spisu (srov. zejména bod 42 zrušujícího rozsudku). Žalovaná pak rozhodnutím ze dne 16. 2. 2021, č. j. MV-74442-18/SO-2020, zrušila usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 4. 2020, č. j. OAM-5976-10/DP-2020, a vrátila věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
4. V návaznosti na toto zrušující rozhodnutí žalované správní orgán prvního stupně prvoinstančním rozhodnutím opětovně zastavil řízení o žádosti dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť dospěl k odůvodněnému závěru, že žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti na území ČR, protože jeho zaměstnanecká karta zanikla ke dni 25. 8. 2019. Správní orgán prvního stupně dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, sp. zn. 5 Azs 248/2016, dovodil, že jeho pochybení při vydání tzv. překlenovacího štítku s dobou platnosti od 26. 9. 2019 do 23. 3. 2020 žalobci nemělo pro posouzení oprávnění žalobce podat předmětnou žádost na území ČR význam, neboť tento štítek nezaložil ani nezměnil právo pobytu žalobce na území ČR, které bylo založeno rozhodnutím o povolení k pobytu. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla.

II.

Žaloba

5. Žalobce v žalobě uvedl dva žalobní body.
6. V prvním žalobní bodu žalobce namítl, že k podání žádosti na území ČR byl oprávněn vzhledem k překlenovacímu štítku vylepenému dne 23. 9. 2019. Opačné posouzení správních orgánů je podle žalobce v rozporu se zásadou dobré víry dle § 2 odst. 3 správního řádu, neboť se správní orgány k tíži žalobce dovolávají vlastního nezákonného jednání – nedopatřením vylepeného překlenovacího štítku. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2015, č. j. 22 A 62/2013-50.
7. Předmětem druhého okruhu žalobních námitek bylo nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a dvouletého syna. Žalobce odkázal na čl. 3 odst. 1 a 12 Úmluvy o právech dítěte a na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a na rozsudky ESLP ve věcech stížností č. 12738/10, 30955/12, 1638/03, 55597/09, 47017/09, 14139/03, 2512/04, na rozhodnutí Sněmovny lordů z roku 2008 ve věci Beoku-Betts (FC) proti Secretary of State for the Home Department a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139. Podle žalobce je v rozporu se zájmem syna, aby vycestoval a podal žádost na zastupitelském úřadě ve Vietnamu, protože pandemická situace omezující cestování by v konečném důsledku vedla k rozdělení rodiny na dlouhou dobu. Žalobce poukázal na nejlepší zájem syna, který by měl být středobodem úvah s rozhodujícím významem, na sdílené rodičovské péči a nutnost hledání rovnováhy mezi zájmy syna a veřejným zájmem na bezpečnosti ČR. Žalobce má postavení usídleného cizince, jemuž může vzniknout újma nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce upozornil na to, že podle judikatury ESLP jde o vyhoštění dle Úmluvy vždy, kdy je cizinec nucen proti své vůli opustit území státu.
8. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
9. V replice ze dne 22. 11. 2021 žalobce jen setrval na podané žalobě a odkázal na žalobní body.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná vzhledem k tomu, že se žalobní námitky nelišily od odvolacích námitek, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předložený spisový materiál.
11. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

12. Žalovaná se k jednání bez omluvy nedostavila. Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

14. Žaloba není důvodná.
15. Soud předně konstatuje, že napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním, která z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22), došlo k zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, nikoliv k jejímu zamítnutí, jak uvedl žalobce v prvním odstavce čl. III.a žaloby.
16. Ve věci žádosti žalobce již zdejší soud rozhodl zrušujícím rozsudkem, v němž se k žalobní námitce žalobce zabýval zjištěním skutkového stavu ohledně zániku pracovního poměru žalobce u zaměstnavatele, jímž byl podmíněn právní závěr o zániku platnosti zaměstnanecké karty žalobce. Proto bylo třeba se nejprve zabývat přípustností jednotlivých žalobních námitek. Již v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, Nejvyšší správní soud totiž uvedl: *„Vzniká tedy otázka, jaké žalobní důvody je možné, po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem, uplatnit v žalobě proti „novému“ správnímu rozhodnutí, a to zejména se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ustanovení § 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s. Stádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitek, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“*
17. Soud z žaloby podané ve věci sp. zn. 57 A 90/2020 ověřil, že žalobce již v této věci namítl jak své oprávnění podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR z důvodu existence tzv. překlenovacího štítku, tak nedostatky posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a syna a nedostatečné zohlednění nejlepšího zájmu syna žalobce. Základ žalobních námitek obsažených v žalobě v nyní projednávané

věci tak byl obsažen i v žalobě podané ve věci sp. zn. 57 A 90/2020 a soud proto námitky považoval za přípustné. Lze dodat, že se těmito námitkami soud ve zrušujícím rozsudku nezabýval (srov. bod 43 zrušujícího rozsudku).

18. Při posouzení důvodnosti žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
19. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců podává cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na zastupitelském úřadu.
20. Podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců „[V] průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území po dobu kratší než 6 měsíců nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání.“
21. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
22. Z citované právní úpravy vyplývá pro projednávanou věc následující. Žalobce byl oprávněn podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR v případě, že zde pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu. V opačném případě byl povinen podat tuto žádost na zastupitelském úřadu. Pokud žádost podal na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn, byly správní orgány povinny řízení o této žádosti zastavit.
23. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nebyl oprávněn podat předmětnou žádost na území ČR, neboť v důsledku ukončení žalobcova pracovněprávního vztahu ke dni 25. 6. 2019 došlo dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k zániku platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty (jakožto povolení k dlouhodobému pobytu – srov. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců) ke dni 25. 8. 2019, tedy před podáním žádosti ze dne 11. 3. 2020.
24. Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že dne 25. 8. 2019 došlo k zániku žalobcovy zaměstnanecké karty. K tomuto dni tedy žalobce pozbyl práva pobytu na území ČR. Žalobce však dle svého tvrzení byl stále oprávněn podat dne 11. 3. 2020 předmětnou žádost na území ČR, neboť mu byl dne 23. 9. 2019 správním orgánem prvního stupně vylepen překlenovací štítek. Správní orgány dospěly k závěru, že překlenovací štítek byl žalobci vydán chybně a žalobci na jeho základě nesvědčilo právo pobytu na území ČR, protože žalobce nebyl oprávněn podat předmětnou žádost na území ČR. Takový postup správních orgánů žalobce považoval za rozporný se zásadou ochrany dobré víry.
25. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 23. 9. 2019 platilo, že pokud doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
26. Podle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 23. 9. 2019 platilo, že oprávnění k pobytu podle odstavce 4 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem (tj. překlenovacím štítkem, o kterém hovoří správní orgány ve svých rozhodnutích a žalobce v žalobě) vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného

přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu podle odstavce 4, 6, 8, 9 nebo 10. Platnost dokladu nebo potvrzení podle věty první zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti.

27. Fikcí platnosti pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se judikatura správních soudů opakovaně zabývala a dospěla k následujícím závěrům: Pokud je podání žádosti o pobytové oprávnění určitým způsobem podmíněno platným povolením k dlouhodobému pobytu, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Tou není oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, která je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, u níž nelze o splnění podmínky povoleného dlouhodobého pobytu hovořit. Fikce pobytu má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 9 Azs 272/2019 – 47, bod 18). Právě v případě žádosti podle § 42a zákona o pobytu cizinců pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 – 19, body 18 a 19, dospěl s odkazem na svůj rozsudek ze dne 7. března 2018 č. j. 1 Azs 268/2017 – 22, k závěru, že smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Smyslem fikce pobytu není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců, které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu. I v pozdějším rozsudku ze dne 12. 8. 2021, č. j. 5 Azs 210/2020 – 48, bod 17, Nejvyšší správní soud stvrdil, že fikce pobytu není skutečným povolením k dlouhodobému pobytu.
28. Lze dodat, že v bodě 19 rozsudku ze dne 27. 9. 2015, č. j. 6 Azs 132/2015-39, dospěl Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: *„Stěžovatelka namítala, že jí byl nesprávně vydán tzv. překlenovací štítek od 1. 10. 2012 do 30. 11. 2012 a byla tudíž v dobré víře o legálnosti svého pobytu a oprávněnosti podat novou druhou žádost o dlouhodobý pobyt. Otázkou důvěry v rozhodovací činnost orgánů veřejné moci ve světle judikatury Ústavního soudu se Nejvyšší správní soud zevrubně zabýval např. v rozsudku ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 81/2013 – 19, z něhož mimo jiné vyplývá, že důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní, je jedním ze základních atributů právního státu. Uvedené závěry aplikoval Nejvyšší správní soud i v již výše citovaném rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 – 32, když uvedl: „Případné nesprávné vydání tohoto pobytového (překlenovacího) štítku... ovšem nemůže založit stěžovateli, byť je v dobré víře, práva, která mu podle platné právní úpravy nepřísluší. Případné nesprávné vydání pobytového (překlenovacího) štítku Ministerstvem tedy sice není způsobilé založit hmotněprávní domněnku pobytového oprávnění stěžovatele na území České republiky, avšak na druhé straně nelze stěžovateli klást k tíži pochybení Ministerstva, pokud se jím v dobré víře řídil, nesmí být za své chování sankcionován. Tzv. pobytový (překlenovací) štítek je osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 – 71), tj. aktem, kterým se úředně osvědčují nebo potvrzují skutečnosti, které jsou v nich uvedeny, a má povahu veřejné listiny. Pobýval-li proto stěžovatel na území České republiky v době platnosti tohoto pobytového (překlenovacího) štítku, nelze k jeho tíži pobyt v této době považovat za neoprávněný.“ V době platnosti nesprávně vydaného překlenovacího štítku by tedy nemělo být žadateli kladeno k tíži to, že jedná s důvěrou v legálnost svého pobytu, nesmí být za své jednání sankcionován. Osvědčení v podobě překlenovacího štítku však nemůže zhojit*

nedostatek, spočívající na straně stěžovatelky v tom, že podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Tento štítek nezakládá ani nemění právo pobytu, které je založeno rozhodnutím o povolení pobytu cizince.“

29. Uvedenou judikaturu soud shrnuje tak, že pro posouzení naplnění podmínek § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců je rozhodující výlučně to, zda cizinec v den podání žádosti má uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Skutečnost, zda mu svědčí fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, není pro posouzení podmínek § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců relevantní.
30. Z uvedeného vyplývá, že první žalobní bod nemůže být důvodný. Žalobce podal svou žádost dne 11. 3. 2020 a oprávněnost svého pobytu na území dovozoval z překlenovacího štítku s dobou platnosti od 26. 9. 2019 do 23. 3. 2020. Překlenovací štítek podle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců však osvědčuje jen fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy, žalobce mohl být dne 11. 3. 2020 teoreticky v dobré víře maximálně v to, že mu svědčí fikce pobytu. Žalobce se nemohl důvodně domnívat, že mu svědčí povolení k dlouhodobému pobytu. Jinými slovy, dobrá víra žalobce se vztahovala ke skutečnosti, která byla pro posouzení podmínek § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců právně bezvýznamná. Proto pokud správní orgány řízení o žádosti žalobce zastavily s odkazem na § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, bylo to, zda byl žalobci vylepen překlenovací štítek oprávněně či nikoli, irelevantní, protože žalobci z překlenovacího štítku nemohla plynout dobrá víra významná pro napadené rozhodnutí. I kdyby byl překlenovací štítek vylepen oprávněně, osvědčoval by žalobci pouze fikci pobytu, a svou žádost by byl žalobce povinen podat na zastupitelském úřadu podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy nebyl oprávněn podat žádost na území ČR, neboť překlenovací štítek nezaložil žalobcovo oprávnění pobytu na území ČR. Žalobcem akcentovaná zásada ochrany dobré víry se nemohla uplatnit ani proto, že § 2 odst. 3 správního řádu normuje povinnost správních orgánů šetřit *práva nabytá* v dobré víře. Jak je však uvedeno výše, žalobce v důsledku překlenovacího štítku nenabyl povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná tak na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí dospěla ke správnému závěru.
31. Co se týká žalobcem odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 203/2015-141, publ. pod č. 3454/2016 Sb. NSS, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2015, č. j. 22 A 62/2013-50, nebyly přílehlavé na projednávanou věc, neboť se týkaly zohlednění dobré víry správním rozhodnutím dotčené osoby v případě zrušení správního rozhodnutí v přezkumném řízení. V projednávané věci se nejednalo o zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení, přičemž, jak bylo výše vyloženo, překlenovací štítek nemohl založit dobrou víru žalobce v platnost povolení k dlouhodobému pobytu, ale jen dobrou víru v to, že je oprávněn setrvat na území ČR do rozhodnutí o žádosti, na základě níž byl překlenovací štítek vylepen, a že za pobyt na něm nebude sankcionován.
32. Dílčí námitka, že v řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty správní orgány postupovaly ryze formálně a náležitě se nezabývaly, jakým způsobem došlo k přechodu práv a povinností zaměstnavatele, pročez mělo dojít k chybnému vylepení překlenovacího štítku, soud uvádí, že tato žalobní námitka nebyla důvodná, neboť byla mimoběžná s předmětem projednávané věci. Námitka se totiž týkala postupu správních orgánů ve správním řízení odlišném od nyní přezkoumávaného správního řízení.

33. Stran druhého žalobního bodu soud uvádí, že ho neshledal důvodným, neboť správní orgány vskutku nebyly povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života z hlediska Úmluvy hodnotit. Žalovaná tak na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí dospěla ke zcela správnému závěru.
34. V recentním rozsudku ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, bod 17, Nejvyšší správní soud vyložil, že shodná sporná otázka byla již konstantně řešena v jeho judikatuře, kdy platí, že v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Nejvyšší správní soud dodal, že dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
35. Soud považuje za vhodné dodat, že nepopírá negativní důsledky zastavení řízení bez věcného projednání žádosti. Nicméně právní řád dával žalobci možnost, aby vzhledem ke svým rodinným poměrům nebo pandemickým podmínkám usiloval o podání své žádosti bez nutnosti cestovat do svého domovského státu: Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobce mohl zastupitelský úřad požádat o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.
36. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a nebyly povinny posuzovat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť došlo k zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání pobytového oprávnění.
37. Co se týká námitky, že správní orgány při zastavení řízení dostatečně nezohlednily nejlepší zájem dítěte (syna žalobce), soud uvádí, že ani ji neshledal důvodnou.
38. Žalobce v podané žalobě uvedl, že je mu známá judikatura Ústavního soudu diferencující jednotlivá právní řízení z pohledu jejich dopadů na dítě, přičemž dle žalobce jeho věc spadala do kategorie řízení, jejichž účelem nebylo přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný dopad. V této kategorii je dle žalobce nejlepší zájem dítěte jedním z konkurujících zájmů, které je třeba poměřovat s jiným zájmem, v případě žalobce zájemem na bezpečnosti ČR.
39. Ač žalobce neuvedl odkaz na konkrétní rozhodnutí Ústavního soudu, z obsahu předmětné námitky bylo soudu zřejmé, že žalobce měl na mysli nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19. V bodě 52 tohoto nálezu, jehož nosné důvody jsou pro zdejší soud závazné (srov. čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR), Ústavní soud kategorizoval druhy právních řízení z hlediska jejich dopadů na nezletilé děti (tento právní názor Ústavního soudu je respektován i Nejvyšším správním soudem – srov. např. rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27). Pro projednávanou věc má význam zejm. třetí a čtvrtá kategorie těchto druhů řízení. Do třetí kategorie spadají řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale které mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu). Čtvrtá kategorie obsahuje řízení, jejichž účelem není přímo

zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na něj pouze fakticky (např. řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický status jeho rodiny).

40. Projednávaná věc spadá do čtvrté kategorie, neboť zastavení řízení o žalobcově žádosti může mít na jeho syna pouze faktický dopad. Právní postavení syna žalobce se napadeným rozhodnutím nijak nemění, a to ani přímo, ani zprostředkovaně, resp. napadené rozhodnutí nevede k *nutné a nepominutelné* změně v právním postavení žalobcova syna (toto je zřejmé již z toho, že napadeným rozhodnutím nebyla žalobci uložena povinnost opustit území ČR, na straně žalobcova syna tak v důsledku napadeného rozhodnutí nehrozí např. změna místa pobytu; z tohoto důvodu tak správní řízení v projednávané věci není řízením dle třetí kategorie ve smyslu Ústavním soudem provedené kategorizace). Vzhledem k tomu, že žalobcův případ spadá do čtvrté kategorie ve smyslu výše uvedeného nálezu Ústavního soudu, nebyly správní orgány povinny jej posoudit optikou výlučně nejlepšího zájmu žalobcova nezletilého syna, neboť s takovým posuzováním zákon o pobytu cizinců v případě zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nepočítá (srov. poslední věta bodu 53 předmětného nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19).
41. Nad rámec právě uvedeného soud dodává, že správní orgány by nebyly povinny hodnotit žalobcovu věc optikou nejlepšího zájmu dítěte, i kdyby žalobcův případ nespadal do čtvrté kategorie právních řízení z hlediska jejich dopadů na nezletilé děti. V již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020-40, bod 25, Nejvyšší správní soud judikoval, že *„[P]odle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší ESLP i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí (k tomu blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33, a ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40).“* Vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro posuzování dopadů přiměřenosti napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ani dle § 174a zákona o pobytu cizinců, ani dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nebyly správní orgány povinny posuzovat žalobcův případ optikou nejlepšího zájmu dítěte. *„Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení povinnosti opustit území či správního vyhoštění (srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35), v rámci nichž jsou správní orgány povinny zohlednit rovněž hledisko nejlepšího zájmu dítěte. S takovým závěrem není v rozporu ani stěžovatelem odkazovaný rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, neboť v daném případě bylo vydáno meritorní rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu, nikoli procesní rozhodnutí o zastavení řízení. S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020-40, bod 27).
42. S ohledem na to, že správní orgány nebyly povinny zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, resp. posuzovat žalobcovu žádost optikou nejlepšího zájmu dítěte, nebyla důvodná ani námitka

nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí založená na tom, že správní orgány právě takové zkoumání neprovedly.

43. Soud na tomto místě podotýká, že i kdyby bylo napadené rozhodnutí hodnoceno z hlediska § 2 odst. 4 správního řádu, neodporovalo by individuálním okolnostem případu vzhledem k rodinným poměrům žalobce, protože, jak je výše uvedeno, žalobce je oprávněn požádat podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu, kdy může být rodinná situace žalobce nebo pandemické poměry ovlivňující cestování jako důvod takového postupu řádně posouzena. Soud je toho názoru, že pokud by platilo, že východisko, že nezletilé dítě má vyrůstat s oběma rodiči, vede k závěru, že zájem dítěte vylučuje vycestování rodiče za účelem podání žádosti do vlasti, zakládalo by to právo každého cizince podávat pobytovou žádost na území a nikoli na zastupitelském úřadě, pokud by na území měl nezletilé dítě, bez ohledu na to, zda je např. na péči cizince závislé. V posuzované věci žalobce ke svému synovi (vedle obsáhlých teoretických rozborů obsahu rodinného života) uvedl jen to, že má dva roky - neuvedl nic k tomu, zda s ním žije, zda o něj pečuje apod. Pokud by byla rozhodující prostá existence dětského potomka cizince na území, pak by se podmínka podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR stala u všech takových cizinců obsolentní, neboť v případech obdobných projednávané věci, která není svým charakterem nijak neobvyklá (cizinec pobývající na území ČR na základě povolení k pobytu, které vypršelo, mající na území ČR manželku a nezletilé dítě a podávající žádost o vydání nového povolení), by nebylo lze tuto podmínku aplikovat.
44. Soud neporozuměl žalobnímu odkazu na čl. 12 Úmluvy o právech dítěte, který stanoví právo dítěte na slyšení, protože se žalobce v žalobě nedomáhal, aby jeho dvouletý syn byl vyslechnut. Stejně tak soud neporozuměl ani žalobní argumentaci, že by měl být zájem syna poměřován s veřejným zájmem na bezpečnosti ČR, protože souvislost tohoto veřejného zájmu s posuzovanou věcí žalobce netvrdil a z obsahu spisu nevyplývala. Žalobce svá tvrzení o dlouhé době odloučení v důsledku nutnosti vycestovat v době koronaviru do Vietnamu nijak neprokázal.
45. Argumentoval-li žalobce v žalobě tím, že je usídleným cizincem, nenabídl žádná tvrzení, která by tento závěr podporovala. Žalobní argumentace doprovázená odkazy na rozsudky ESLP nebyla případná: Obecný požadavek na respekt k zájmům dítěte není sporný, kdy však ESLP v žalobcem odkazovaných věcech řešil skutkově odlišné případy (stížnost č. 12738/10 se týkala pobytového oprávnění matky tří dětí – občanů, která pobývala na území 16 let, stížnost č. 30955/12 se týkala zrušení uznání otcovství ze strany manžela matky dítěte na základě žádosti domnělého biologického otce). Stížnosti č. 1638/03, 55597/09, 47017/09 se týkaly vyhoštění odsouzeného cizince. Argumentoval-li žalobce tím, že dle Úmluvy se o vyhoštění jedná vždy, kdy je cizinec nucen proti své vůli opustit území státu bez ohledu na vnitrostátní definici vyhoštění, pominul, že napadeným rozhodnutím žalobce nebyl nucen opustit území ČR, tudíž o vyhoštění jít nemohlo. Soud odkazuje např. na bod 18 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 Azs 249/2021 – 20, kde kasační soud vysvětlil s odkazem na odst. 109 rozsudku ESLP ze dne 12. 2. 2009 ve věci Nolan a K. proti Rusku, č. stížnosti 2512/04 (na nějž odkazuje i žalobce v žalobě), že podmínkou závěru o vyhoštění je „[n]ezbytnost povolenosti cizincova dosavadního pobytu [v anglické mutaci předmětného ustanovení „an alien lawfully resident“ tj. cizinec oprávněně (v souladu se zákonem) pobývající]“. Odkazoval-li žalobce na rozsudek

ESLP ze dne 5. 10. 2006 ve věci Bolat proti Rusku č. stížnosti 14139/03, pak zde je v bodě 76 uvedeno totéž. Odkazy žalobce na rozsudek Sněmovny lordů z roku 2008 ve věci Beoku-Betts a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, podporující tvrzení, že společné soužití je základní složkou rodinného života, žalobce nepodpořil žádnou *konkrétní* argumentací, která by toto východisko spojovala s projednávanou věcí (nezákonností napadeného rozhodnutí). Soud uzavírá, že odkazy žalobce jako celek pomíjely, že napadeným rozhodnutím *nebylo rozhodováno meritorně*.

46. Soud tedy neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Soud dodává, že vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 308/2020-76, bod 21, marně vyrozuměl manželku žalobce, jako nositelku oprávnění ke sloučení rodiny, o probíhajícím řízení a možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

VI.

Náklady řízení

48. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala ve svém vyjádření k žalobě, zároveň jí nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu